

arribant els saludava un per un felicitant-los i agraïnt el seu esforç que féu ben patent el crit de la consigna que s'havia anunciat "Amb l'Esperit Amunt!". Del Nostre poble de La Roca hi eren els confirmats l'any passat i aquest amb un total de gairabé 40 junt amb les seves catequistes que feren aquest trajecte per la muntanya animats i entusiasmats i que en arribar al cim de Sta. Cecília foren presentats un per un al Sr. Cardenal que tingué per a tots, joves i catequistes unes boniques paraules de benvinguda.

Un cop arribats tots els peregrins a Sta. Cecília tingué lloc un acte d'animació a les 23 h., finalitzat el qual s'inicià la celebració de l'Eucaristia concelebrada amb més de 50 preveres, Eucaristia que, era una visió inoblidable, aplegats els 4.000 peregrins asseguts a terra ompliren de gom a gom l'espaiosa esplanada al peu de l'ermita, aguantant impassibles i amb ulls brillants i plens de joia un sol abrassador que feia que les pedres cremessin. A l'homilia el Sr. Cardenal tingué unes paraules d'agraïment i felicitació per a tots els que vam pujar a Montserrat, moguts, reafirmà, per la força de l'Esperit. Seguidament tingué lloc el dinar allí mateix, cercant això sí la més petita ombra que hom pogué trobar, cosa bastant difícil per cert donada la gran quantitat de gent dalerosa de cercar refugi fora del sol.

Acabat el dinar, a les 15.30 s'inicià la marxa cap el Monestir ara ja una mica més reconfortats pel dinar i la mica de frescor que es pogué gaudir a l'ombra. Arribats a la plaça del Monestir on

ja s'havia previst de poder instal·lar-hi cadires fora del temple, els qui pogueren vam intentar i aconseguir alguns d'entrar dintre la Basílica malgrat trobar-se ja plena de gom a gom, però amb paciència i demanant disculpes passant entre els qui eren asseguts a terra, nosaltres poguerem encara arribar prop de l'altar major, ocupant un lloc que ens atrevim a qualificar de privilegiat darrera mateix del que ocuparen el Sr. Cardenal i el P. Abat.

A les 17 h. el P. Abat dirigí la seva salutació als peregrins que com ja hem citat érem 4.000 pel cap baix tota vegada que aquestes xifres ens foren donades quan encara mancava gent per arribar. Finalitzada la salutació del P. Abat amb paraules plenes de satisfacció i d'acolliment als joves congregats al peu de la Moreneta, tingué lloc una representació sota el títol "El retaule de la confirmació" a càrrec del grup de teatre del Casal Claret, que tot i el seu caire eminentment religiós, amb mímica i cants al·lusius a la Confirmació, cants que foren seguits i participats per tots els joves oresents a aquest acte, amb picades de mans tot seguint la música i els cants acabaven sempre amb forts aplaudiments. Es indescriptible un espectacle com aquest: 4.000 joves aplegats i moguts per una mateixa fe, impulsats per un mateix Esperit, vibrant per un mateix motiu, resó d'una mateixa concienciació: la de l'Esperit Sant capaç com cap altra motivació d'aplegar tot aquest jovent que participa, que viu, que sent dintre seu la força impulsora de l'Esperit de Déu. Francament, no se trobar pau-

les que puguin reflectir l'emoció, la joia i l'ensenyament experimentats en aquesta diada.

Finalitzat aquest acte de reafirmació plenament cristiana, tingué lloc el comiat i missió del Sr. Cardenal amb paraules plenes d'encoratjament per aquests joves que plens d'il·lusió i conscients de la seva responsabilitat pel compromís que havien acceptat davant Déu i els homes, ens ompliren de satisfacció i joia: sortosament no tot s'ha perdut, no tot es disbauxa passar m'ho jo tan bé com pugui; no, sortosament podem dir, hem pogut comprovar, que pel que fa almenys al nostre país, tenim tot un munt de joves que han sapigut trobar el veritable camí, el camí de l'amor i si cal del sacrifici pel bé comú, i això és molt esperençador cara al futur. Es ben coneguda la frase de, Torras i Bages, "Catalunya serà cristiana o no serà" i sortosament malgrat algunes aparences i fins i tot fets que puguin semblar que no és així, tenim molts joves, els homes i dones del futur, que han sapigut escollir el camí de la veritat, l'únic camí vàlid i ferm per esdevenir el que tots hauríem de voler: ser veritables germans i seguidors de Crist, l'únic que ens pot donar la força de viure i allunyar les males tempestes i falses temptacions que se'ns volen oferir pels qui sols cerquen el seu profit arribant siç cal a l'anorreament de l'altre qui sols cerquen el seu profit arribant si cal l'anorreament de l'altre.

Acabaré aquesta experiència viscuda plenament amb un sol crit: **"AMB L'ESPERIT: AMUNT!"**.

Juli G. Valls

APRENDRE A VIURE

Sovint, quan intento educar als meus fills, recordo la meua educació rebuda i procuro no caure en els mateixos errors. Amb això no vull pas dir que els meus pares i educadors ho fessin malament del tot, ni vull criticar la seva actuació vers a mí, perquè comprenc que tota la generació dels meus pares, després d'una guerra i una post-guerra, prou bé ho varen fer. Però hi ha una cosa que sempre he pensat, i és que ningú em va educar per saber viure.

Les monges, amb tota la seva bona fé, només tenien una preocupació: que fossim bones cristianes, bones filles de Maria. I si a més a més estudiàvem, millor que millor. I els meus pares vo-

lien que jo fos una "bona nena". De tots aquest bat i bull no em puc pas queixar, perquè penso que del tot malament no n'hi he sortit, però sí que crec que moltes vegades he estat enganyada pels uns i pels altres. Erem revoltats de mentides, mitges veritats, amagatalls que desvirtuaven la veritat. Vivies envoltada en un cotofluix, desconeguent realment el món que t'envoltava. Per exemple: moria un familiar (un oncle, l'avi, etc. . .): el nen no podia saber-ho. Se li deia: l'àvia és al cel. La paraula "mort" era "tabú". Si a casa hi havia problemes econòmics o familiars, es discutien quan anàvem a dormir. Dubtes, preguntes i mil pensaments que et voltaven pel cap sovint

eren contestats amb aquella odiada expressió: "Quan siguis gran ja ho sabràs". I jo sempre pensava: "¿Quan seré gran? Als 10 anys, als 15 o als 30?"

Però un bon dia el cotofluix que m'envoltava va desaparèixer i totes aquelles mitges veritats, totes aquelles preguntes sense resposta, varen aparèixer de cop davant meu i la vida em va donar una empenta i em va dir: comença a viure, ara ja ets gran. Però jo no volia ser gran; em faltava valor; no en sabia de ser gran, volia seguir sent petita, ignorant; no volia despertar del son de ser feliç.

Isabel M. Vera